

Arrest

nr. 270 389 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Op 02.10.2019 boden verzoekende partij en mevr. K.G. (die de Belgische nationaliteit heeft) zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lier om melding te maken van een intentie tot wettelijke samenwoning.

Op 30.10.2019 werd de voorgenomen wettelijke samenwoning onderzocht.

Op 30.10.2019 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing werd op 04.11.2019 aan verzoekende partij betekend.

Op 31.01.2020 deden verzoekende partij en mevr. G. een aangifte wettelijke samenwoning.

Op 26.06.2020 verleende de Procureur des Konings negatief advies aangaande de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 10.07.2020 werd verzoekende partij gedactyloscopeerd door de politie van Lier. Daaruit bleek dat hij in het verleden reeds gebruik had gemaakt van andere identiteiten: A.I. °23.04.2002 en A.I. °23.04.1986.

Op 11.07.2020 werd de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.10.2020 (bijlage 13) herbevestigd.

Op 29.06.2020 werd de registratie van wettelijke samenwoning geweigerd.

Op 13.07.2020 boden verzoekende partij en mevr. G. zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lier inzake de voorgenomen prenatale erkenning van het ongeboren kind van mevr. G..

Op 13.10.2020 beviel mevr. G. van een dochter, O.A.

Op 24.11.2020 verleende de Procureur des Konings positief advies inzake de opmaak van de erkenningsakte. De prenatale erkenningsakte werd dan ook uiteindelijk geregistreerd.

Op 29.11.2020 was er een ernstig geweldincident waarbij verzoekende partij de inboedel van de woning van mevr. G. vernielde, alsook haar slagen gaf. Mevr. G. gaf aan bang te zijn van haar partner. Hij zou gezegd hebben dat hij hun dochtertje ging vermoorden.

Op dezelfde dag werd de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.10.2019 (bijlage 13) nogmaals herbevestigd.

Op 30.11.2020 werd aan verzoekende partij een bevel tot tijdelijk huisverbod betekend omwille van ernstige feiten van huiselijk geweld ten aanzien van zijn partner en kind.

Bij vonnis van de familierechtbank dd. 10.12.2020 werd het tijdelijk huisverbod verlengd met een termijn van drie maanden en dus tot 10.03.2021. Eveneens werd een contactverbod van drie maanden opgelegd en dus tot 10.03.2021 ten aanzien van K.G. en O.G.

Op 23.12.2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn minderjarige dochter O.A. (bijlage 19ter).

Op 20.01.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 28.01.2021.

Op 11.03.2021 diende verzoeker wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn minderjarige dochter O.A. (bijlage 19ter).

Op 11.05.2021 huwde verzoeker met referentiepersoon mevr. G.K. te Lier.

Op 04.10.2021 diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging op basis van zijn huwelijk met de Belgische onderdane, mevr. G..

Op 10.09.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn minderjarige dochter zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 13.09.2021.

Op 07.10.2021 wordt verzoekende partij aangehouden, duidelijk onder invloed. Hij is enorm agressief en geeft aan dat hij aan zijn vrouw zou aangegeven hebben te willen scheiden. Op dezelfde dag gaf mevr. G. aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij de aanvraag gezinshereniging ook niet wenst verder te zetten.

Op 26.10.2021 werd verzoekende partij aangehouden voor feiten van opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg."

1.2. Op 29 oktober 2021 nam verweerder een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), nadat verzoeker op 4 oktober 2021 een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart had ingediend op basis van zijn huwelijk met de Belgische K.G.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.10.2021 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): D.

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: 15.04.1995
Geboorteplaats: El-Attaf
(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Belgische echtgenote, G.K.E.R. (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

Uit het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon heeft aangegeven aan de gemeentediensten dat zij niet zou willen verdergaan met huidige procedure. Uit het administratief rapport dd. 07.10.2021 blijkt dat betrokkene aan zijn echtgenote heeft meegedeeld dat hij uit de echt wil scheiden. Er kan bijgevolg geenszins blijken dat betrokkene zich nog steeds bij referentiepersoon zou komen voegen in het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een eventuele nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht, zoals onder meer een toetsing aan art. 43 van de wet van 15.12.1980. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: "Schending van het artikel 40ter, in samenhang met de formele en/of materiële motiveringsplicht en machtsoverschrijding".

Hij betoogt als volgt:

"1.

Verweerder vermeldt in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon heeft aangegeven aan de gemeentediensten dat zij niet zou willen verdergaan met huidige procedure.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (met andere woorden de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De Belgische echtgenote van verzoeker heeft mondeling aan de klantenadviseur Stad en OCMW Lier het volgende verklaard en de klantenadviseur heeft op 29.10.2021 de volgende brief aan verweerder gericht (stuk 2): "(...)Betrokkene had vandaag een afspraak om documenten te komen afgeven. Mevrouw G. kwam met dochterje O. hysterisch bij ons toe. A. zou weer laddersat zijn, ze hadden hevige ruzie gehad onderweg, hij had haar geslagen en gehandicapt genoemd. Hij zou ook willen scheiden.

Even later hoorden we hem al roepend binnenkomen, wij hebben de politie gebeld en die hebben A. weeral-dronken meegenomen.

Is het mogelijk deze nieuwe aanvraag ook versneld te evalueren/weigeren? Mevrouw G. zou deze aanvraag ook niet willen verderzetten (maar morgen kan ze er wel weer anders over denken...) (...)"

Mevrouw G. heeft deze verklaring destijds mondeling afgelegd uit woede omdat ze die dag een heftige ruzie had met de heer A.. Mevrouw G. had namelijk haar twijfels of zij wel degelijk de gezinsherenigings-procedure wilde stopzetten.

Desalniettemin blijkt uit de neergelegde brief van mevrouw G. dat zij de gezinsherenigingsprocedure wilt verder zetten met de heer .. Mevrouw G. schrijft: "Ik ben G.K. en ik zal zeggen hoe het is gebeurt. Dus wij hadden een afspraak op het gemeentehuis te Lier. We waren onderweg naar het gemeentehuis om documenten af te geven. Ik was zo boos dat ik dingens heb gezegd maar zoals in elke relatie zijn ups en downs. Ik zou heel graag willen dat de procedure verder ga. Ik ben echt heel gelukkig met mij man."

Uw raad is bevoegd om na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.

Verder stelt verweerder dat uit het administratief rapport dd. 07.10.2021 blijkt dat betrokkene aan zijn echtgenote heeft meegedeeld dat hij uit de echt wil scheiden. Er kan bijgevolg geenszins blijken dat betrokkene zich nog steeds bij referentiepersoon zou komen voegen in het Rijk.

Uit het administratief rapport blijkt dat mevrouw G. die mondelinge verklaringen heeft afgelegd.

Het administratief rapport dd. 07.10.2021 (stuk 4) luidt als volgt: "(...) Hij is woonachtig op dit adres met zijn echtgenote G.K., doch deze laatste heeft onze diensten laten weten dat verdachte haar recent zou gezegd hebben te willen scheiden. (...)"

In casu is verzoeker gehuwd in de gemeente Lier op 11.05.2021. Het betreft dus een huwelijk waarvan de geldigheid door verweerder niet in vraag kan worden gesteld. Er was nooit een echtscheidings-procedure gestart en er waren zelfs geen stappen ondernomen om een echtscheidingsprocedure in te leiden. Door in casu de geldigheid van het huwelijk minstens impliciet te betwisten, overschrijdt verweerder zijn macht.

Uit de beslissing blijkt niet dat het openbaar ministerie, één van de echtgenoten, noch eventuele andere belanghebbenden op heden zo'n vordering hebben ingesteld bij de familierechtbank.

Bijgevolg bestaat het huwelijk dat verzoeker met de referentiepersoon op 11.05.2021 heeft afgesloten nog altijd en sorteert het nog altijd rechtsgevolgen in de Belgische rechtsorde.

Bijgevolg is er geen wettelijke basis voor verweerder om de bestreden beslissing op te steunen. Aangezien het huwelijk nog steeds bestaat en rechtsgevolgen sorteert, kan verzoeker aanspraak maken op de toepassing van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder kan hem deze aanvraag niet weigeren op basis van een louter mondelinge verklaring van de referentiepersoon die in de plaats van verzoeker verklaringen heeft afgelegd en op basis van een louter vermoeden dat het huwelijk in de toekomst door echtscheiding zou worden vernietigd.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is. Immers, zoals hierboven aangetoond is de stelling van verweerder dat er kan bijgevolg geenszins blijken dat betrokkene zich nog steeds bij referentiepersoon zou komen voegen in het Rijk, gaat niet meer dan een hypothese die niet volstaat om de rechtsgeldigheid van het aanvraag op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in twijfel te trekken. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen." (uit C. ADAM, M. MILOJKOVIC, e.a. "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingenrechtcontentieux", blz. 157, in "10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming", 2017, Brugge, die Keure). De gebrekkige draagkracht van de motivering is in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht, doch het onderscheid met het afdoende karakter van de motivering (die een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht) is niet eenvoudig te maken (blz. 157 uit het boek "10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming"). Bijgevolg roept verzoeker de schending in van de materiële motiveringsplicht in in hoofdorde, en de schending van de formele motiveringsplicht in ondergeschikte

orde. In casu volstaan de aangehaalde redenen immers kennelijk niet om de beslissing te dragen, aangezien uit geen enkel element op heden blijkt dat het Belgische huwelijk tussen verzoeker en de referentiepersoon vernietigd zou zijn en/of geen rechtsgevolgen meer sorteert in de Belgische rechtsorde.

Verzoekende partij meent immers dat alle nodige voorwaarden conform artikel 40ter Vreemdelingenwet voldaan zijn.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat zijn Belgische echtgenote gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Het houdt in dat verzoeker om gezinshereniging verzoekt met een statische Belgische onderdaan.

2.4. In dat geval is artikel 40ter, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

2.5. Wat betreft de notie ‘voegen bij’ zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, past het de brug te maken tussen artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat ook van toepassing is op echtgenoten van Belgen. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater in de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (Parl.St. Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar wordt gesteld dat deze moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Er wordt hierbij benadrukt: *“Het gaat daarbij niet om een vereiste van “permanent samenwonen” van de betrokkenen.”* Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die is gehuwd met een Belgische onderdaan een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Hieruit kan dus worden geconcludeerd dat gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd in de zin van de Belg begeleiden of zich bij hem voegen en dat het hierbij moet gaan om een minimum aan relatie.

2.6. Een kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissing niet uitgaat van de juiste feitelijke gegevens. Verweerder verwijst naar een administratief rapport van 7 oktober 2021 en stelt dat hieruit blijkt dat verzoeker aan zijn echtgenote heeft meegedeeld dat hij uit de echt wil scheiden. Hij baseert zich hierop om te concluderen dat geenszins blijkt dat verzoeker zich nog zou komen voegen bij zijn Belgische echtgenote. Verzoeker wijst erop dat dit niet zijn verklaringen zijn, doch de verklaringen die zijn echtgenote heeft afgelegd aan de betrokken politieambtenaar. Voorts verwijst hij naar stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift en citeert hij hieruit (cf. infra) .

2.7. Het administratief rapport van 7 oktober 2021 bevindt zich in het administratief dossier. Het betreft een rapport opgesteld door politieambtenaren J.S. en E.C. van de “PZ Lier”.

2.7.1. Hierin kan onder de rubriek *“4. Informatie over een (gerechtelijk) feit betreffende de betrokkene”* worden gelezen dat de betrokken politieambtenaren op 7 oktober 2021 tot tweemaal toe te maken

krijgen met verzoeker. Eenmaal op de stadskantoren van Lier omdat het personeel om interventie van de politie vroeg. Verzoeker werd door het stadpersoneel omschreven als zeer agressief. De politieambtenaren treffen verzoeker op de stadskantoren aan, waar hij zeer opgehitst is en luid roept. Hij is misnoegd omdat zijn aanvraag om gezinshereniging werd geweigerd. Na wat geroep en getier verlaat verzoeker ten slotte op vraag van de politieambtenaren de stadskantoren en gaat hij huiswaarts. Een half uur later krijgen de betrokken politieambtenaren van de dispatchingsdienst te horen dat op camera-beelden te zien valt dat verzoeker in een straat in Lier voorbijgangers vastklampt en in hun zakken graait. Op beelden is te zien dat verzoeker een Delhaize binnenstapt. De politieambtenaren reppen zich naar de Delhaize en gaan over tot de bestuurlijke vrijheidsbeneming van verzoeker. Hij is immers duidelijk zwaar onder invloed van alcoholische dranken en verstoort de orde in de winkel, aldus de politieambtenaren. De bestuurlijke aanhouding loopt niet van een leien dakje: verzoeker stampst wild in het rond, waarbij een aluminium rek in de winkel eraan moet geloven. Eenmaal in de combi gewerkt, brult verzoeker als een dier en begint hij uit volle kracht te stampen op het interieur van de combi waarbij materiaal in de combi sneuvelt. De combi kan niet langer operationeel worden ingezet. Na veel geroep en getier kan verzoeker uiteindelijk uit de combi worden gehaald en worden ondergebracht in een cel. Vervolgens kan in het rapport worden gelezen: *“Nazicht in het rijksregister doet blijken dat de man sinds 10/09/2021 verlies van verblijfsrecht heeft. Voordien was hij sinds 31/06/2021 ingeschreven in de [...]straat te 2500 Lier. Hij is woonachtig op dit adres met zijn echtgenote G.K., doch deze laatste heeft onze diensten laten weten dat verdachte haar recent zou gezegd hebben te willen scheiden. Wij hebben op de stadsdiensten met G. gesproken en deze laat ons weten dat verdachte zich continue agressief opstelt naar haar alsook naar hun dochter. De man heeft een alcoholprobleem en weigert hier iets aan te doen. [...]”*

2.7.2. Voorts kan onder rubriek “7. Verhoor van de betrokkene” worden gelezen:

“J.S. (...)

Betrokkene verklaart:

Er is met de man geen fatsoenlijk gesprek te voeren. Uit zijn geroep tegen onze diensten kunnen wij verstaan dat hij een afspraak had bij de stadsdiensten om zijn gezinshereniging in orde te brengen, maar deze wordt steeds geweigerd. De man zegt altijd maar te moeten betalen en niets terug te krijgen. Hij zou aan zij vrouw hebben aangegeven te willen scheiden. J.M. [...]”

2.8. Stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een afschrift van een mail van de klantenadviseur van de stad Lier. Deze mail bevindt zich ook in het administratief dossier. Het betreft een mail verzonden op 7 oktober 2021 door S.V., “klantenadviseur Stad en OCMW Lier”, gericht aan V.E., de attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken die de bestreden beslissing heeft getroffen. Hierin kan worden gelezen: *“[...] Betrokkene had vandaag een afspraak om documenten te komen afgeven. Mevrouw G. kwam met dochterje O. hysterisch bij ons toe. A. zou weer ladderzat zijn, ze hadden hevige ruzie gehad onderweg, hij had haar geslagen en gehandicapt genoemd. Hij zou ook willen scheiden. Even later hoorden we hem al roepend binnenkomen, wij hebben de politie gebeld en die hebben A. weeral-dronken meegenomen. Is het mogelijk deze nieuwe aanvraag ook versneld te evalueren/weigeren? Mevrouw G. zou deze aanvraag ook niet willen verderzetten (maar morgen kan ze er wel weer anders over denken...) (...)”*.

2.9. Gelet op het gestelde in de punten 2.7 en 2.8. rijzen er gegronde twijfels of verweerder wel is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verzoeker is, gelet op de stukken die zich bevinden in het administratief dossier, zeker geen doetje, maar het blijkt niet eenduidig dat hij zelf heeft verklaard dat hij van zijn Belgische echtgenote wil scheiden. Uit punt 2.7.1. blijkt duidelijk dat zijn echtgenote heeft gezegd dat verzoeker van haar wil scheiden en dat verzoeker dit niet rechtstreeks aan de politie heeft verklaard. Uit punt 2.7.2. blijkt enerzijds dat er geen normaal gesprek met verzoeker te voeren valt, anderzijds stelt de betrokken politieambtenaar dat uit verzoekers geroep blijkt dat hij het beu is te betalen voor aanvragen die tot niets leiden. Uit de zin *“Hij zou aan zij vrouw hebben aangegeven te willen scheiden”*. en meer specifiek gelet op het woordje *“zou”* kan niet worden afgeleid of verzoeker dit rechtstreeks heeft verklaard aan de politieambtenaar of dat de politieambtenaar dat toevoegt, gelet op wat zijn echtgenote eerder aan de politie heeft verklaard.

2.10. Verder blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat het huwelijksleven tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, op zijn zachtst gezegd, turbulent verloopt, maar dit wil niet zeggen dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie. Er kan redelijkerwijs ook worden aangenomen dat in het heetst van een woordenwisseling van alles gezegd wordt, waar later op wordt teruggekomen. De

“klantenadviseur Stad en OCMW Lier” heeft op 7 oktober 2021 trouwens zelf aangegeven aan verweerder: “Mevrouw G. zou deze aanvraag ook niet willen verderzetten (maar morgen kan ze er wel weer anders over denken)”.

2.11. Twijfel dient in het voordeel van verzoeker te spelen. Het kwam verweerder toe bijkomende eenduidige elementen te verzamelen die erop wijzen dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. De elementen die voorliggen hadden verweerder moeten aanzetten tot het voeren van bijkomend onderzoek, maar niet tot het treffen van een beslissing tot weigering van verblijf.

2.12. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond.

2.13. Het betoog in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Waar verweerder het onderdeel van het middel inzake de formele motiveringsplicht onontvankelijk acht, wijst de Raad erop dat verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht heeft opgeworpen en dat de Raad het middel vanuit dit oogpunt gegrond acht. Verweerder poneert voorts dat de bestreden beslissing werd getroffen na *“grondig onderzoek”*, maar dit blijkt niet uit het administratief dossier. Verweerder benadrukt in zijn nota voorts dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hij *“zich steunt op zowel het feit dat de verzoeker heeft aangegeven dat hij wil scheiden als het feit dat mevr. G. verklaarde dat ze de huidige procedure niet wenst verder te zetten, en daaruit afleidt dat de verzoekende partij zich niet bij zijn echtgenote zal voegen”*. Echter blijkt uit stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift dat weerklank vindt in het administratief dossier (cf. punt 2.8.) dat de stad Lier niet alleen aan verweerder heeft gemeld, *“Mevrouw G. zou deze aanvraag ook niet willen verderzetten”* maar ook *“(maar morgen kan ze er wel weer anders over denken)”*. Voorts blijkt zoals gezegd niet duidelijk of verzoeker zelf heeft verklaard dat hij wil scheiden van mevrouw G. Bijkomend kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 2.11. De Raad kan verweerder dan ook niet volgen in zijn besluit in de bestreden beslissing en in zijn nota dat *“Beide partijen [...], gelet op de afgelegde verklaringen, inderdaad duidelijk niet (meer) [beogen] om een duurzame relatie uit te bouwen. Van bijvoegen in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet is er zodoende allerm minst sprake.”* Verweerder kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling in zijn nota, *“Waar verzoekende partij verwijst naar het feit dat de klantenadviseur Stad en OCMW Lier aangeeft dat mevr. G. morgen anders kan denken over het feit of ze de aanvraag al dan niet verder wil zetten, benadrukt verwerende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing uitgaat van de gegevens die voorliggen op dat ogenblik.”* Immers haalt de bestreden beslissing zelf aan dat *“de gemeentediensten”* aan verweerder hebben meegedeeld dat mevrouw G. niet meer wil verdergaan met de procedure. Dit kan niet anders dan de mail van 7 oktober 2021 betreffen, opgesteld door S.V., *“klantenadviseur Stad en OCMW Lier”*, gericht aan V.E., de attaché die de bestreden beslissing heeft getroffen, zoals geduid in punt 2.8. Deze mail dateert van 7 oktober 2021 en dus van voor het treffen van de bestreden beslissing. Verweerder kan niet dienstig betogen dat de melding van de gemeentediensten dat *“Mevrouw G. [...] deze aanvraag ook niet [zou] willen verderzetten”* hem tijdig heeft bereikt maar niet de melding die in dezelfde mail van 7 oktober 2021 vervat zat, met name *“(maar morgen kan ze er wel weer anders over denken)”*. Verder gaat de Raad niet in op overwegingen die verweerder *“Strikt ten overvloede”* en *“Ten overvloede”* maakt in zijn nota en die de zwakke positie van mevrouw G. betreffen. Hierover kan in de bestreden beslissing niets worden gelezen. De Raad kan geen aposteriori overwegingen aanvaarden die in de nota worden ontwikkeld. De Raad gaat ook niet in op de overwegingen in de nota over de door verzoeker aangevoerde machtsoverschrijding en het betoog van verzoeker over de gevolgen van een huwelijk op een verblijfsaanvraag. Immers leidt de door verzoeker aangehaalde geschonden geachte materiële motiveringsplicht tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en niet het voormelde door verweerder bekritiseerde betoog van verzoeker. De overtuiging ten slotte van verweerder, *“De gemachtigde van de Staatssecretaris is in casu uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft een correcte toepassing gemaakt van artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. Aldus maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor een recht van verblijf in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet”*, kan de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet in de weg staan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA